

Η ζωή του πρωτομάστορα στο μέλλον

Αφού έγινε η θυσία της λυγερής, οι μάστορες άρχιζαν να χιτίζουν το γιοφύρι της Άρτας και ως το βράδυ το είχαν τελειώσει. Χαρούμενοι για το έργο τους χωρίς καμία αίσθηση ανθρωπιάς γύρισαν σπίτι τους. Ο πρωτομάστορας από την άλλη είχε πέσει σε βαθιά κατάθλιψη, ήταν συντετριμμένος από το συμβάν. Δεν μπορούσε να αντιληφθεί ότι θα γυρνούσε σπίτι κουρασμένος χωρίς να ξέρει 'ότι η γυναίκα του θα είναι εκεί να του έχει ένα ζεστό φαγητό στο τραπέζι, ότι δεν θα ξαναέβλεπε ποτέ το χαμόγελό της, ή θα ξανά ένιωθε το άγγιγμά της ακόμα και την μυρωδιά της. Δε μπορούσε να πάει σπίτι! Όλα θα του την θύμιζαν. Είχε τρελαθεί. Έτρεξε κλαίγοντας στο γεφύρι εκεί όπου ξεψύχησε και με τα γυμνά του χέρια προσπαθούσε μάταια να της ανοίξει, φώναζε με όλη την ψυχή να τον συγχωρέσει !!!!

Μετά από λίγο, έκατσε δίπλα της και άρχισε να της λέει πόσο μετάνιωσε για αυτήν του την επιλογή. Την ρώταγε τι θα έκανε χωρίς εκείνη, πως θα συνέχιζε με την ζωή του για αυτό και πήρε την απόφαση να μετακομίσει να πάει κάπου μακριά, κάπου που να μην βλέπει πια το γεφύρι.

Ξημέρωσε, και αποφάσισε να πάει σπίτι του σίγουρος για αυτήν του την απόφαση. Μάζεψε τα πράγματα του ξεκουράστηκε λίγο και την επόμενη μέρα έφυγε για την Θεσσαλονίκη. Βρήκε ένα σπίτι σε ένα κοντινό χωριό με φάρμα και πολλά ζώα. Τον βοήθησε να μετακομίσει μια χήρα γειτόνισσα του αλλά αυτός αρνήθηκε και το χειρίστηκε μοναχός του. Προσπαθούσε κάθε μέρα να νιώσει έστω και λίγο καλύτερα είτε περιποιημένος τα ζώα είτε ασχολούμενος με τις καλλιέργειες του, αλλά τίποτα δεν βοηθούσε. Η γειτόνισσα του προσέφερε καθημερινά φαγητό και τον βοηθούσε στην καθημερινότητά τον παρηγορούσε, και τον συμπόναγε, γιατί ήξερε πως είναι να χάνεις το στήριγμά σου, το πιο αγαπητικό σου πρόσωπο.

Μετά από αρκετούς μήνες που άρχισαν απολαμβάνουν την παρέα του άλλου, ήταν καθημερινά μαζί. Όμως ένα βράδυ ο μάστορας που ξάπλωσε στο κρεβάτι του να κοιμηθεί, σαν ένα μικρό αγόρι σκεφτόταν την γειτόνισσα τότε κατάλαβε ότι έτρεφε αισθήματα για αυτήν. Οσο θλίψη όμως και να είχε για την γυναίκα του ήξερε πως έπρεπε να συνεχίσει με την ζωή του. Έτσι την επόμενη μέρα ο μάστορας πήγε την γειτόνισσα για έναν περίπατο με ένα μπουκέτο λουλούδια και της ομολόγησε με μεγάλη αμηχανία πως ένιωθε, „Πού να το ήξερε πως ένιωθε και η γειτόνισσα το ίδιο.

Ο μάστορας ήταν μετά από πολύ καιρό ευτυχισμένος! Μετά από λίγο καιρό αποφάσισαν να συγκατοικήσουν σε ένα νέο σπίτι. Αφού μετακόμισαν ένα όμορφο και υγιές μωρό γεννήθηκε. Η γυναίκα του μάστορα τους κοίταζε με χαρά από ψηλά ξέροντας ότι έπρεπε να συνεχίσει την ζωή του. Τον είχε επιτέλους συγχωρήσει...

Θεοδωράκα Ευαγγελία τμήμα Γ1